

VADİTEPE ÇİÇEKLERİ

YENİDOĞU
OKULLARI

**VADİTEPE
ÇİÇEKLERİ**

Solmaz GHELEM

İlkokul Akademik Koordinatörü

YAZMAK

Kalemin kağıtla olan hasretini bitirmektir yazmak. Diğer bir ifadeyle; mürekkebin di- mağlara tercümanlık yapmaya başlamasıdır. Ruhumuzda var olan güzelliklerin kelime olup kâğıda akması, iç dünyamızda her zaman var olan çocuğun heyecanı ve neşesiyle gün yü- züne çıkması ve bize gülümsemesidir. Yazmak, bir eser ortaya koymak; kimi zaman Piri Re- is'in çağlara ışık tutan bilgisini geleceğe miras bırakması, kimi zaman İbni Sina'nın tıp ilmine katkısı, kimi zaman Mehmet Akif'in fikirleri ile nesillere yön vermesidir. Kimi zaman ise ilahi bir emirdir semadan gönüllerimize...

Yazmak,

Yazardan okuyana akıp giden bir ırmak,

Hayata iz, tarihe belge bırakmak.

Bilgi, duygu, düşünceleri paylaşmak,

Sade, içten, samimi bir deryaya açılmak.

Emek harcamak, zaman ayırmak, farklılık- larımızı fark ettirmektir.

Milli - kültürel değerler ile donanmış, evrensel bakış açısına sahip; okuyan, yazan, düşünen, sorgulayan, eleştiren aynı zamanda üreten bir nesil yetiştirmek adına yola çıkmış Yenidoğu Eğitim Kurumlarında; çocuklarımızın eserlerini, seslenişlerini derleyelim ve bir yazılı eser olarak geleceğe aktaralım istedik.

Emeği geçen tüm kalemlerimizi kutluyor, potansiyellerinin farkında ve her daim geliş- meye açık bir nesil olmalarını tüm kalbimle diliyorum.

Yavrularımızın her zaman yanında olan, onlara yol gösteren öğretmenlerimize canı gönülden teşekkür ediyorum.

Sevgilerimle...

Solmaz GHELEM
İlkokul Akademik Koordinatörü

1/A

VADİTEPE ÇİÇEKLERİ

DOĞU
ULLARI

Fatma ÖZCAN

1/A SINIF ÖĞRETMENİ

ÇALIŞKAN ARILAR

Bal arısıydı onlar.

Petekleri bir ağacın kovuğundaydı. Kraliçe arının başkanlığında mutluluk içinde yaşayıp gidiyorlardı. Çok çalışıyorlardı. Zaten onlara çalışkan bal arıları deniliyordu. Çiçekten çiçeğe konup topladıkları polenleri kovuktaki peteklerine getiriyor ve petek gözlerine birakıyorlardı. Öyle zamanlar oluyordu ki gövdelerinde biriken ballar ağırlaşıyor, uçmakta zorlanıyorlardı. Bazen de petek gözlerindeki ballar dolup taşıyordu. Hatta ballar çoğu zaman da ağaç gövdelerinden sızılmaktaydı. Bol proteinli arı sütü de üretiyorlardı. Çocuklar bu sütleri, polenleri ve balları yiyecekler ve sağlıklı olacaklar diye düşündüklerinde daha da mutlu oluyorlar ve daha çok çalışıyorlardı. Kalabalık oldukları için ne aydan, ne dumandan, ne de başka bir tehlikeden korkuları vardı. Birbirlerine olan bağlılıklarıyla çok güçlüydüler.

Kovanın en çalışkan, en akıllı ve en genç arısı olan Arı Vizviz, ne var ki her gün aynı şeyleri yapmaktan çok sıkılmıştı. Bin bir çeşit çiçekle süslü bu yemyeşil ovadaki en büyük ağacın kovuğundaki bu hayat artık Arı Vizviz'a yetmiyordu sanki. Başka yerlerdeki hayatları merak etmeye başladı.

Bir gün yanına birkaç arıyı da alıp çok uzaklara gitmeye karar verdi. Bir sabah erkenden kovandan uçup gizlice yola koyuldular. Dağlar, ovalar aştılar. Güneş doğdu, yükseldi ve battı. Gece oldu, gündüz oldu. Sıcak oldu, rüzgar esti. Yorulduklarını anladıklarında bir ormana gelmişlerdi. Ormanda çeşit çeşit rengarenk çiçekler vardı. Burası tam istedikleri gibi bir yerdi. Kocaman bir çiçeğin üzerine konup dinlenmeye başladılar. Alışkanlıklarından vazgeçemeyip bir taraftan da çiçeklerden bal özü toplarken buldular kendilerini. Çünkü onlar bal arılarıydı. Nereye gitseler boş du-

ramazlardı. Oracıkta oluşturdukları küçücük petek gözlerine topladıkları bal özlerini yerleştirerek yine bal üretiyorlardı.

O sırada daha önceden hiç duymadıkları korkunç bir ses duydular. Homurtuyu andıran bu sesi anlamakta zorlandılar. Ses yaklaşmaya başlayınca baktılar, evet bu bir ayıydı. Çiçeğin üzerinde birbirlerine daha da yaklaştılar. Biliyorlardı ki birlikte olunca daha güçlüydüler. Arı Vızvız hemen orada bir plan yaptı ve bunu arkadaşlarıyla paylaştı. Ayının kendilerine zarar vereceğini düşündükleri için ayı bal peteğine yaklaştığında her biri ayının kulağına, burnuna, kuyruğuna konarak onu sokacaklardı. Hemen planı uygulamaya başladılar. Canı yanan ayı olduğu yere yığılıp kaldı. Arı Vızvız ve küçük kolonisi de oradan uzaklaşıp uçmaya devam ettiler.

Henüz diğer tehlikelerin farkında değillerdi. Çeşit çeşit çiçeklerin olduğu kuşların cıvı-

daştığı, ırmakların şınl şınl aktığı bir ovaya geldiler. Geceyi buradaki çiçeklerin üzerinde geçireceklerdi. Öyle de yaptılar. Sabah olduğunda çiçekten çiçeğe konmaya başladılar. Gittikleri her yerde az da olsa bal yapıp bırakıyorlardı.

Yine mis kokulu çiçeklerden polen toplarken kara dumanın içinde buldular kendilerini. Tehlike bitmek bilmiyordu. Bu onlar için hiç de hoş değildi. Bu duman oradaki balları almak için ovalıların yaktığı ateşin dumanıydı. Arılar dumanı sevmezlerdi. Çünkü dumanda nefes alamayıp uçamazlardı. Dumanın olduğu yerde balları bırakıp kaçarlardı. O sırada gökyüzünde kara bir bulut belirdi. Buna sevindiler. Çünkü bu yağmur bulutuydu. Kısa sürede bulut, yağmur damlalarını yeryüzüne indirmeye başladı. Ancak arılar yağmurda uçamazlardı. Yine Arı Vızvız'ın aklına bir fikir geldi. Yağmur dinene kadar yakınlardaki

çiçeklerin geniş yaprakları altına saklanacaklardı. Derken damlalar çoğaldı ve ateş söndü. Var güçleriyle bu tehlikeyi de atlatmayı başardılar.

Bütün bu tehlikelerle baş ederken çok zorlandılar. Çünkü topu topu üç beş arıydılar.

Bu böyle olmayacaktı. Yaşadıklarına bakılırsa dışarıdaki hayat, kovanlarındaki gibi hiç değildi. Gitgide güçlerini kaybediyorlardı. Yola çıkalı kısa bir süre olmasına rağmen çok çeşitli tehlikelerle karşılaşmışlardı. Bu da onları çok yormuştu. Yaptıklarının yanlış olduğunu anladılar ve kovanlarına dönmeye karar verdiler.

Kovandaki kraliçe arı, bir grup arıyı onları bulmaları için görevlendirmişti. Dönüş yolunda karşılaştılar. Hep birlikte kovanlarına dönerken Arı Vızvız ve arkadaşları mahcup ve yorgundu. Üstelik kraliçe arıya da izinsiz

kovanı nasıl terk ettiklerini anlatıp ne cevap vereceklerdi?

Uçtular uçtular, arada bir dinlendiler, polen toplayıp bal yaptılar. Kovanlarına vardıklarında her şey eskisi gibi devam ediyordu. Ve etrafta da hiçbir tehlike de yoktu.

Bundan sonra Arı Vızvız ve küçük kolonisi mutluluğun ve gücün birlikte yaşamakta olduğunu anladılar.

Kovuktaki çalışkan bal arıları bal üretmeye devam ededursunlar...

Siz Sevgili Çalışkan Arılarım:

Oyunlarınızı arkadaşlarınızla birlikte oynayın derslerinizi birlikte yapın. Sevincinizi, üzüntünüzü birlikte yaşayın.

Unutmayın ki her şey birlikte daha güzel. Birlikten kuvvet doğar. Sizi seviyorum.

Fatma ÖZCAN
1/A Sınıfı Öğretmeni

Aliya YILMAZ

KİTAPLARIN OLAYI

Bir okulun kütüphanesi vardı. O kütüphanede en güzel kitaplar vardı. O gün sınıftan bir çocuk gelip kitapların birini alıp evine götürecekti. Bütün kitaplar heyecanlandılar. Orada kavga başladı. O sırada sağdaki birinci kitap merak ediyordu. Çocuklar hangimizi alacak diye. O sırada zil çaldı. Bu ders ziliydi. Bütün çocuklar sınıflarına dağıldılar. 1-A sınıfının İngilizce dersi idi. Emara teacherla beraber derslerini yaptılar.

Bir Salı günü yazar da gelecekti. Çocuklar onun kitaplarından bazılarını da alacaklardı. O kitapların hepsi heyecanla beklediler ve çocuklar kitapları aldılar. 1A sınıfının bütün çocukları hem kütüphaneden hem de yazarın kitaplarından aldılar. Bütün kitaplar mutlu oldular. Yazarın kitaplarını yazara imzalattılar.

Sınıflarına geldiklerinde birbirlerine kitaplarını gösterdiler. Okumaya başladılar.

MATEMATİKLER

Taner daha yeni okula başladı. Birinci sınıfa girince çok heyecanlandı. Arkadaşları kimler olacak diye kıkırdıyordu.

O, matematiği de öğrenecekti. Matematiği yaparken zorlandı. Öğretmenin sorduğu sorunun cevabını on yedi diye yazdı. Öğretmeni Fatma Özcan cevabı kontrol etti.

- Yanlış Taner, cevabı on sekiz, dedi. Taner üzüldü. Yine de güzel yazıyordu.

Salı günü de geziye gideceklerini söyledi öğretmenleri. Salı günü geldi. Spordan sonra geziye gittiler. Öğretmenleri ödev veriyordu.

Öğretmenleri matematiği çok güzel öğretti. Taner de çok mutlu oldu.

ANNEMLE KÜTÜPHANEDE

Bir arkadaşım annesi ile kütüphaneye gideceklerdi. Ben de annemle kütüphaneye gitmek istiyordum.

Anneme sordum:

- Biz ne zaman kütüphaneye gideceğiz?

- Yarın Sümeyye, dedi annem.

- Tamam anne, dedim.

Ben tekrar sordum.

- Anne şimdi mi gideceğiz?

- Biraz sonra.

Kütüphaneye gitme zamanı gelmişti.

- Şimdi mi gideceğiz anne?

- Evet Sümeyye hazırlan.

Sümeyye ve annesi birlikte kütüphaneye gittiler. Kitapları aldılar. Eve geldiler. Sümeyye kitapları bol bol okudu.

Okul günü geldiğinde Sümeyye okula gitti. Evdeki kitaplarını düşünüyordu. Çabucak eve gitmek istiyordu. Okul bitince çok heyecanlı bir şekilde eve geldi. Kitaplarını okudu ve mutlu mutlu yaşadılar.

Aliya YILMAZ 1/A

Ege TAŞABAT

ORMANDAKİ GEYİK

Ege ve Efe çok iyi anlaşan iki kardeşmiş. Evleri de ormana çok yakınmış. Canları sı-kıldıkça annesinden izin alıp ormana oyun oynamaya giderlermiş.

Ormanda oyun oynamayı çok severlermiş. Oradaki ağaçları ve hayvanları izlemeyi çok severlermiş. Yerlere hiç çöp atmazlar-mış. Ağaçları ve hayvanları çok sevdiklerini

ailesine ve arkadaşlarına hep anlatırlarmış. Ormana gittiklerinde orda ip atlar, futbol ve saklambaç oynarlarmış. Acıktıklarında getir-dikleri yiyecekleri yerlermiş. Akşam olmadan eşyalarını toplayıp evlerine dönerlermiş. Ba-bası eve geldiğinde kardeşiyle birlikte orman-da oynadıkları oyunları anlatırlarmış.

Günlerden bir gün yine ormana gittikle-rinde değişik sesler geldiğini duymuşlar. Gi-dip baktıklarında ormandaki ağaçların izinsiz kesildiğini görmüşler. Tam o sırada bir ge-yiğin ayağının ağacın altında kaldığını gör-müşler. Canının da acıdığını fark etmişler.

Hemen eve gidip olanları anne ve ba-basına anlatmışlar. Gereken yerlere haber vermişler. Ormana geri dönmüşler. Geyiğe yardım edip ağaçları kesenlerin ceza alma-sını sağlamışlar.

AHMET'İN UZAY MACERASI

Ahmet uzaya meraklı yedi yaşında bir çocuktur. Yeni bir gezegen bulmak için uzay gemisiyle yola çıktı. İlk olarak dünyaya en yakın gezegen olan Venüs'ün yanından geçti. Yeni bir gezegen bulmak için daha uzaklara gitmek istiyordu. Gökteşlerinin arasından geçti. Bu arada Ay'ın ışıklı yüzünü gördü. Bu çok hoşuna gitti. Fakat yoluna devam etmeliydi. Yeni bulacağı gezegenin karşısına çıkmasını bekliyordu. Uzayın karanlık yerlerine doğru ilerledi. Çok dolaştı. Uzaktan küçücük bir ışık gibi görünen bu yere yaklaştıkça daha parlak göründü. Sonunda istediği gibi bir yer bulmuştu. Gezegenin her yeri rengarenk ışık saçıyordu. Ahmet yeni bulduğu gezegenin üstünde uzay gemisiyle dolaşmaya başladı. Her yer çok güzeldi. Etrafı daha iyi görmek için güvenli bir yere iniş yaptı. Gezegende dolaşmaya başladı. Gördüklerine çok şaşırdı. Ahmet, kim bilir ne kadar ilginç canlılar vardır diye düşündü.

Bu gezegene AHMET adını verdi. Ailesine her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ve eve dönüş başladı.

Ege sabah uyandığında bu rüyanın gerçek olmasını diliyordu.

GEZİCİ KÜTÜPHANE

Bir salı günüydü. Gezici kütüphane bugün bizim okulumuza gelecekti. Arkadaşlarım ve ben çok heyecanlıydık. Acaba ne zaman gelir diye birbirimize soruyorduk.

Sonra okulumuzun önüne büyük bir otobüs geldi. Öğretmenimiz gelen otobüsün gezici kütüphane olduğunu ve içini gezebileceğimizi söyledi. Hep beraber otobüsün içine bindik. Etrafımızda çeşit çeşit kitaplar vardı. Bütün çocuklar değişik değişik hikaye kitapları aldı. Hepsini okumak istiyorduk. Okulumuza her hafta gelecekmiş. Aldığımız kitapları bir hafta sonra değiştirecekmişiz. Öğretmenimiz öyle söyledi. Yeni yeni şeyler öğreneceğimiz için çok heyecanlıydık.

Hepimiz çok mutluyduk. Kitaplarımızı alıp sınıfımıza geri döndük. Bir sonraki gelişini sabırsızlıkla beklemeye başladık.

Ege TAŞABAT 1/A

ELİF ÇAKALOĞLU

SAHİL

Bir gün ailemle birlikte deniz kenarına gitmiştik. Bir baktım ki mayomu evde unutmuşum.

Sonra abim ile mayomu almak için eve geri döndük. Evimiz deniz kenarına yakındı. Mayomu evden alıp deniz kenarına tekrar geri geldik. Ben yüzmek için abimden ayrıldım. Annem ise beni takip ediyordu. Denizde benim yaşlarımda bir kızla tanıştım. Birlikte oyunlar oynadık. Suyun altına dalıp çıktık. Denizin altındaki balıklar da bizim gibi oynuyorlardı sanki. Denizin altında çok güzel taşlar vardı. Arkadaşımla bu taşlardan topladık. Birlikte çok eğlendik.

Eve geldiğimizde ben çok yorgundum. O arkadaşımı hep haberleştik.

OKULDAKİ YENİ ÇOCUK

Bir gün okula gelmiştim. Kapıda bekliyordum. Bir baktım ki sınıfımıza yeni bir öğrenci gelmiş. Biraz utanıyor gibiydi.

-Sana okulu göstermemi ister misin? dedim.

-Tamam, dedi.

Okulu gezdirdim.

- Seninle oyun oynayalım mı? dedi.

- Tabi ki oynayalım, dedim.

Beraber yerden yüksek oynadık.

Daha sonra ben:

- Ben bu oyundan sıkıldım, dedim.

O da bana:

-Bırakalım, dedi.

Sonra onu sınıf arkadaşlarımla tanıştırdım.

Zaman çabuk geçmişti. Eve gitme zamanı gelmişti. Okuldan ayrılırken arkadaşıma:

- Yarın seninle yine buluşalım mı, dedim.

Arkadaşım çok mutlu oldu.

KİTAP ALAMAYAN AYŞE

Bir gün Ayşe okula gittiğinde okula yeni bir kütüphane açıldığını gördü.

Ayşe kitap almaya gittiğinde çok sıra olduğunu fark etti. Sıranın en sonunda olduğunu görünce üzüldü.

Biraz zaman geçince sıra Ayşe'ye gelmişti. Ona hiç kitap kalmamıştı. Ayşe bu duruma çok üzülmüştü.

Başka bir gün Ayşe yine kütüphaneye gitmişti. Ben bir baktım ki sıra ona gelmişti ve Ayşe kitap almıştı. Kitap aldığı için çok mutlu olmuştu.

İlkbahar gelmişti. Ayşe arkadaşları ile hep kitap okumuştur. Okul bittiğinde eve gitmişti. O gün kitap aldığını annesine anlatmıştı.

Annesi çok şaşırılmıştı. Hem de çok sevinmişti.

-Aferin kızım, demişti.

Elif ÇAKALOĞLU 1/A

Elif Zümra DURDU

PAK İLE PIRPIR

Pak ile pırpır diye iki kişi vardı. Denize bir sistem kurdular. Bu sistem denizdeki acil durumları gösterirdi.

Bir gün sistemden bir mesaj geldi. Denizdeki kayalara sıkışmış bir balina gördüler. Hemen denize sıkışan balinanın yanına gittiler. Balınayı kayalardan kurtardılar ama çok geçti. Balina nefessiz kaldığı için ölmek üzereydi. Birlikte balınayı sıkıştığı yerden kurtardılar. Hemen ona hava verdiler. Ezilen yerlerine tedavi yaptılar.

Balina yüzerek gitti. Balina annesine kavuştu.

Bilgi: Balinalar balık değil memelidir.

HOŞGELDİN İLKBAHAR

Bir gün Zeynep uyandı. Pencereden dışarı bakıp:

- Aaaa ilkbahar girmiş! O zaman biz 21 Mart'tayız, dedi. Hemen elini yüzünü yıkadı. En sevdiği elbisesini giydi.

Dışarıya çıkıp, hoş geldin ilkbahar! diye bağırdı. Sonra içeri girip kahvaltısını yaptı. Yeniden dışarıya çıkıp parkta oynadı.

Annesi Zeynep'e seslendi:

- Kızım birazdan havuza gireceğiz, dedi. Ardından aşağı indi. Hep beraber havuza gittiler. Havuzda yüzdüler.

Akşam oluyordu. Zeynep'in annesi:

- Kızım akşam oldu, artık eve dönüyoruz, dedi. Evlerine dönünce Zeynep minik ellerini açıp şöyle dua etti:

- Allah'ım, bana ilk baharı yaşattığın için sana şükürler olsun, amin, dedi.

KÜÇÜK KIZIN KÜTÜPHANESİ

Bir yaz günü Ahsen'in doğum günüydü. Ahsen çok heyecanlıydı.

Gelen herkes ona kitap veriyordu. Onun boş bir kitap dolabı vardı. Bütün kitapları oraya yerleştirdi. Arkadaşlarıyla çok güzel bir doğum günü yaptılar. Oyunlar oynadılar. Şarkılar söylediler. Annesinin hazırladığı ikramlardan yediler. Anneleri sohbet ettiler.

Ahsen, misafirler gittikten sonra kitapları bir bir okudu. Hepsini çok beğendi. Ama en çok beğendiği kitap "Ben ne bileyim" kitabıydı.

Akşama kadar hiç canı sıkılmadı.

Akşam oldu. Ahsen esnedi. Sanırım uykusu gelmişti. Yavaş yavaş uykuya daldı.

Elif Zümra DURDU 1/A

Emin Batın ERDEM

FARUK'UN OYUNCAKLARI

Bir gün Faruk yataktan kalkmış. Ellerini yüzünü yıkayıp mutfığa doğru yürümüş.

Annesi Faruk'a ne yiyeceğini sormuş:

- Oğlum, ne yersin? Sana omlet yapayım mı?

- Evet anneciğim. Ben de tam onu söyleyecektim, demiş. Annesi yemeği hazırlamış, Faruk da yemiş. Sonra da elini yüzünü yıkayıp okula gitmiş. Birinci ders Ercan öğret-

menin dersiymiş. Herkes matematik defterini açmış. Ercan öğretmen tüm sınıfa şu soruyu sormuş:

-Beş kere beş kaçtır?

Hemen Faruk parmak kaldırıp cevap vermiş:

-Yirmi beş öğretmenim, demiş.

Ercan öğretmen, Faruk'u tebrik etmiş. Sonra ikinci ders başlamış. Bu ders Zeynep öğretmenin dersi yani İngilizce dersiymiş. Zeynep öğretmen:

- Çocuklar, bugün sizlere İngilizce merhaba demeyi öğreteceğim, demiş.

- Hello, demiş.

Bütün sınıf öğretmenin dediğini tekrar etmiş:

- Hello.

Ardından zil çalmış ve herkes dışarı çıkmış. Faruk arkadaşı Ahmet ile ne oynayacaklarını düşünmüşler. Faruk'un aklına taş, makas, kağıt oyunu gelmiş ve Ahmet'e söylemiş. Ahmet'in en sevdiği oyun da bu oyunmuş zaten. Hemen oynamaya başlamışlar ama teneffüs zili çalmış. Oyun üçüncü teneffüse kalmış. O gün de okul Kandil olduğu için üç ders sürmüştü. Herkesin annesi okuldan çocuklarını almışlar. Faruk eve gelince hemen yemeğini yemiş. Sonra biraz oyun oynamış, kandil olduğu için dualar okumuş. Yatma saati gelince ellerini, yüzünü, dışlerini yıkayıp, pijamalarını giyip yatağa geçmiş.

Sonra da mışıl mışıl uyumuş. Sabah olunca yemeğini yemiş ve evine davet ettiği arkadaşı Ahmet'i beklemeğe başlamış. Arkadaşı gelince eğlenmişler, sohbet etmişler.

Sonra da güzel, gül gibi oyunlarını bitirmek zorunda kalmışlar. Çünkü Ahmet'i anesi gelip almış.

AJAN VE GİZEM

Çook eski zamanlarda bir ajan varmış. Bu ajanın adı Mike'miş. Mike çok yetenekli bir ajanmış ve insanlar onu çok merak ediyormuş.

Bir gün Melike Hanım'ların mahallesinde bir gizem bulunmuş. Bu bir hazineymiş. Melike Hanım hemen Ajan Mike'i aramış ve şunları söylemiş:

- Ajan Mike! Hemen buraya gelmelisin."

Ajan Mike hemen yola koyulmuş. Kısa zaman sonra oraya varmış. Melike Hanım'a hazinenin nerede olduğunu sormuş. Melike Hanım da şöyle demiş:

- Toprak mahallesindeki toprağın altında bir yerde galiba, demiş.

Ajan Mike hemen oraya gitmiş, toprağı kazmaya başlamış, sonunda gizem çözülmüş. Melike Hanım ajan Mike'a çok teşekkür etmiş.

GÜZEL BİR YOLCULUK

Çook eskiden bir çocuk varmış. Bu çocuğun adı Yağız'mış. Yağız, çok meraklı bir çocukmuş.

Bir gün Yağız annesine şunu söylemiş:

- Anneciğim, bir gün Trabzon'a gidebilir miyiz?"

Annesi de Yağız'a şunu söylemiş:

- Tabii ki oğlum.

Annesi hemen 6 kişilik arabalarını hazırlamış, bir de valizleri hazırlamış. Saat ikiye gelince yolculuğa başlamışlar.

Yağız'ın babası arabanın bagajına valizleri yüklemiş. Yolculuk başlamış. Yağız ailesinden şu kişiler onunla gelmiş; ablası Melike, ablası Şewal, annesi Fatma, babası Ahmet, kardeşi Taha. Bir süre sonra Trabzon'a varmışlar. Sonra Trabzon'daki evlerine gitmişler. Evlerinde bir süre dinlenmişler. Kuzenleriyle oyun oynamışlar. Daha sonra da yemek yemişler.

Akşam olunca da yoruldukları için hemen uyumuşlar. Ertesi gün Yağız ve ailesi Amerika'ya geri dönmüşler. Bu gezi Yağız için çok güzel bir anı olmuş.

Emin Batın ERDEM 1/A

Esra YILMAZ

CANIM BİTKİLERİM

Bir tane ev varmış. Bu evin içinde güzel bir kız yaşarmış. Adı Ece'ymiş.

Ece bitkileri çok severmiş. Her sabah kalkar, bitkileri sularmış. Bitkileri suladıkça bitkiler de renk renk çiçek açarmış. Ece bazen çiçeklerle konuşmuş. Onların canlı olduğunu düşünürmüş. Bir sabah uyandığında suladığı bitkisinin çiçek açtığını görünce çok sevinmiş. Hemen annesinin yanına koşmuş ve haber vermiş.

Annesi emeklerinin karşılığını aldığını söylemiş. Ece de çok mutlu olmuş.

DENİZALTI KAŞIFLERİ

Bir gün arkadaşlarım denizaltında kaşif olmayı hayal etmişler. Özellikle Taha çok istiyormuş.

Aradan uzun zaman geçmiş. Taha hayal ettiği gibi deniz altı kaşifi olmuş. Bunun için tabi ki çok çalışmış ve zamanını araştırmalarla geçirmiş.

Denizin altındaki bitki ve canlıları incelemiş. Birçok fotoğraf çekmiş. Araştırmalarını eve gelince bilgisayarına kaydetmiş. Sonra bu bilgileri bilim adamlarıyla paylaşmış. Bilim adamları bu bilgilerin önemli olduğunu düşünmüşler. Araştırmalarında kullanacaklarını söylemişler.

Deniz altı kaşifleri çalışmalarına hep devam etmişler.

KÜTÜPHANENİN KİTAPLARI

Yıllar önce bir kütüphane varmış. Bu kütüphane çok eskiymiş.

Günün birinde bir sürü kitap gelmiş. Kütüphane sahibi Halil amca çok şaşırılmış. Bu kitapları gönderen Beren Hanım'mış. Sonradan bunu Halil amca da öğrenmiş. Beren Hanım Halil amcanın eski bir dostuymuş. Halil amca bunu duyunca çok sevinmiş. Kahvesini alıp başlamış kitap okumaya. Kitap okurken kapıya bir müşteri gelmiş. Kapıyı tıklamış. Halil amca kapıyı açıp müşteriye içeri davet etmiş.

Günler geçtikçe Halil amcanın müşterileri artmış. Kütüphane dolup taşmış. Bu durum Halil amca'yı çok sevindirmiş.

Esra YILMAZ 1/A

Gülnihal BİLGİN

KİTAP ARKADAŞLIĞI

Bir yaz günüydü. Duru yeni yeni kitaplar almak istiyordu. Bu fikrini annesiyle paylaştı. Annesi kitapçıdan yeni kitaplar alabileceğini söyledi.

Duru, kitapçıya doğru yavaş yavaş yürüdü. Kitapçıya giderken yolda bir çocuk gördü. Çocuk mutsuz görünüyor ve yüzü hiç gül-müyordu. Kitapçının kapısından içeriye beraber girdiler. Çocuk raflarda duran kitapları

inceliyor, ama nedense hiç kitap almıyordu. Duru, en sonunda çocuğun hiç parası olmadığını anladı. Hemen eve koşup annesine olanları anlattı.

Annesi ona:

-Kızım, okuduğun kitapları onunla paylaşabilirsin, dedi.

Duru, hemen okuduğu tüm kitapları ayırarak bir kutuya koydu. Kitaplığında sadece okumadığı kitapları kalmıştı.

Çocuğu bulup, kitap dolu kutuyu verdi ve:

-Benim adım Duru. Bu kutuda benim kitaplarım var. Sana okuman için getirdim. Bunları okuduktan sonra geri getirirsen sana yenilerini vereceğim, dedi.

Çocukla tanıştılar ve çocuğun adının Emir olduğunu öğrendi.

Eve döndüğünde Duru çok mutluydu ve kitaplığında duran okumadığı diğer kitapları sırayla okumaya başladı.

Bir hafta sonra kapı zili çaldı, Emir elinde iki adet kutuyla gelmişti.

Emir:

-Merhaba Duru, bana verdiğin kitapların hepsini okudum. Ayrıca sana bir süprizim daha var. O da bu kutuda, dedi.

Emir'in getirdiği diğer kutuda okuduğu kendi kitapları vardı.

Duru'nun okuması için getirmişti.

Ertesi hafta Duru annesinden izin alarak Emirlerin evine gitti. Emir'in verdiği kitaplarla birlikte, yeni okuduğu kitapları götürmüştü.

Artık okudukları yeni kitapları paylaşıyorlardı, çünkü birlikte iki güzel kitap arkadaşı olmuşlardı.

OKULDAKİ YENİ ÇOCUK

Soğuk bir kış günüydü. Yağan karlar uzaktaki dağları kaplamıştı.

Perşembe günü Aslı'nın okuluna yeni bir çocuk gelmişti. Yeni gelen bu çocuğun adı Alıydi ve Alı'nın kötü şakaları vardı.

Aslı onunla hemen tanıştı. Ali, tokalaşırken ani bir hareket yaptı ve Aslı'nın bileğini incitti.

Daha sonra Aslı eve gittiğinde olanları annesine anlattı.

Annesi Aslı'nın bileğini sardı.

Sonraki gün Aslı ve arkadaşları derste

hikâye yazıyorlardı. Ali derste ayağa kalkıp, Aslı'nın kolunu ittirdi.

Ali, Aslı'nın arkadaşlarına da benzer şakaları yapıyordu. Artık herkes onun kötü şaka yaptığını anlamış ve bu şakalardan bıkmışlardı.

Ertesi gün buna bir çözüm bulmak için Alı'den gizli bir araya geldiler. Bundan sonra Alı'nın kötü şakalarına karşılık, kendisiyle ilgilenmemeye karar verdiler. Birkaç gün planı uyguladılar ve Ali yalnız kaldıkça hatasını anlamaya başladı. Artık kimseye kötü şakalar yapmıyordu.

DEPREMLİ ÜLKE

Soğuk bir kış günüyümüş. Hatice ve ailesinin uzun süredir merak ettiği ve görmek istedikleri bir yer varmış; oranın adı Depremlî Ülke'ymiş. Aslında bu ülkeyi merak ettikleri kadar, gitmeye de korkuyorlarmış.

Depremlî Ülke'de çok değerli elmaslar olduğu söyleniyormuş. Ancak bu elmaslara dokunmak çok tehlikeliymiş.

Bir gün hep beraber Depremlî Ülke'ye gitmeye karar vermişler.

Bir gün, iki gün, üç gün derken gemiyle yolculuğa çıktıktan tam bir ay sonra o ülkeye gidebilmişler. Gemiden inip, ülkeye ayak bastıktan sonra da az gitmişler uz gitmişler dere tepe düz gitmişler ve en sonunda o meşhur elmasları bulmuşlar.

Hatice, elmasların güzelliğine dayanamayıp, unutarak bir tanesine dokunmuş. Birden ülke sallanmaya başlamış. Hatice, korkusundan ağlamaya başlamış.

Gemilere gidemiyorlarmış, çünkü deprem git gide daha da hızlanıyormuş. Birden

uzakta bir gemi görmüşler ve gemiye sesleri çıktığı kadar bağırılmışlar.

Gemi en sonunda Hatice'nin gür sesi sayesinde onları duymuş ve yardımlarına gelmiş.

Geminin üzerinde "Başakşehir" yazıyormuş, yani gemi onların evlerine gidiyormuş. Bir ay sonra evlerine dönebilmişler.

Ertesi gün haberlere, gazetelere çıkmışlar ve hep beraber mutlu bir hayat yaşamışlar.

Gülnihal BİLGİN 1/A

İsra BAYRAKTAR

ZEYNEP İLE ARKADAŞLARI

Zeynep ile arkadaşları okuldan dönerken parka gitmişler.

Parkta oyun oynarken bir arkadaşla rastlamışlar. Yeni tanıştıkları arkadaşla konuştuktan sonra onun çok fakir olduğu için mutsuz olduğunu anlamışlar.

Zeynep arkadaşlarına:

- Arkadaşlar bence bu çocuğa elbiseler

ve oyuncaklar ve kitaplar verelim, demiş.

Arkadaşları:

Ama nasıl bu kadar eşya vereceğiz? diye sormuşlar.

Zeynep:

- Siz onu merak etmeyin, onu ben düşündüm. Bütün herkese haber verelim, demiş.

Zeynep ve arkadaşları önce annelerine, sonra da komşularına haber vermişler. O arkadaş için kıyafetler, oyuncaklar, kitaplar ve başka eşyalar toplamışlar.

- Zeynep arkadaşlarına:

- Her şey tamamlandı. Artık arkadaşına verelim demiş.

Verdikten sonra fakir çocuk çok mutlu olmuş.

ELİF VE KEDİSİ

Bir gün Elif kedisiyle oynuyordu. Annesi ise kahvaltı hazırlıyordu. Babası da gazete okuyordu.

Elif'in karnı çok acıkmıştı. Annesinin hazırladığı kahvaltıyı bir an önce yemek istiyordu. Elif'in kedisi de annesinin yumaklarıyla oynuyordu.

Annesi sofrayı hazırladı. Elif ve babası da yardım ettiler. Biraz sonra kahvaltıya oturdular. Kahvaltı ederken kedi hala yumakla oynuyordu. Kahvaltı bittikten sonra babası işe gitmek için kapıyı açtı. Elif'in kedisi Pamuk kapıdan dışarı çıktı. Elif de kapıyı kapattı. Pamuk'un dışarı kaçtığını anlamamıştı. Elif de kedisiyle oynamak istiyordu. Elif etrafa baktı. Elif'in kedisi Pamuk kaybolmuştu.

Elif annesiyle birlikte hemen yola koyuldular. Her tarafa baktılar. Ağaçlara da baktılar. Ağaçta Pamuk'u buldular. Elif çok mutlu oldu.

ZEYNEP İLE AİLESİ

Zeynep ile ailesi parka gittiler. Ailesiyle birlikte kitap satan bir çocuk gördüler.

Çocuğun kitaplarından aldılar. Çocuk çok sevindi. Çünkü kazandığı parayı okul harçlığı olarak kullanacaktı. Çocuk harçlığının bir kısmını okul ihtiyaçları olarak kullandı. Bir kısmı ile de arkadaşlarına ikramda bulunmak istiyordu.

Ertesi gün okula gittiğinde kazandığı paranın az bir kısmıyla kantine gidip arkadaşları için kraker aldı. Krakerleri arkadaşlarına dağıttı. Arkadaşları çocuğa teşekkür ettiler. Çocuk da çok mutlu oldu.

İsra BAYRAKTAR 1/A

Mehmet Ali GÖKTEPE

ARANAN HIRSIZ

Bir gün bir adam hapishaneden kaçmış. Bütün ajanlara haber vermişler ve ajanlar parka gelmişler. Hırsızı nasıl yakalayacaklarını planlamışlar.

Her ajan görevine başlamış ve her tarafı aramışlar. Ajanların bir tanesi hırsızı yakalamış. Hırsızı yeniden hapishaneye götürmüşler. Hırsız da cezasını çekmişti.

KIZ KULESİ KÜTÜPHANEYE DÖNÜYOR

Bir gün ailemle kız kulesine yemek yemeğe gittik. Yemek yedikten sonra kız kulesini gezmeye başladık.

Orda gezerken oranın müdürüyle karşılaştım ve burayı kütüphaneye dönüştürmesini istedim. Müdür de bunu yaparım dedi. Aradan zaman geçti. Kız Kulesinin müdürü orayı kütüphaneye çevirdi. Çocuklar kitap okumak için hep oraya gitmeye başladılar. Çocuklar ödünç kitap da alıyorlardı.

Bugünden sonra çocuklar mutlu yaşadılar. Kız Kulesinin müdürü de çok mutlu oldu.

DENİZALTI KAŞIFLARI

Deniz altı kaşifleri diye bir aile vardı. Bu aile denizde yollarını kaybettiler.

Bu ailede dört kişi vardı. Mex çok başarılı ve meraklıydı. Ablası da hayvan dili biliyordu. Bu aile tam bir kaşıftı. Denizin altında bir yunusla karşılaştılar. Ondandır yardım istediler.

Yunus onları sahile götürdü. Yunusa teşekkür ettiler. Yunus da uzak denizlere doğru yüzmeye devam etti.

Mehmet Ali GÖKTEPE 1/A

Mehmet Emir BIYIK

KAYIP KÖPEK

Bir gün Max adında bir çocuk varmış. Max, babasıyla barınağa gitmiş.

Oradan küçük bir köpek almış. Küçük köpek dışarıyı merak etmiş. Bir gün kapı açık kaldığında küçük köpek dışarı kaçıp gezmeye başlamış. Gitmiş, gitmiş, sonunda kaybolduğunu anlamış. Çok korkmuş ama Max onu unutmuyor mu?

Max hemen dışarı çıkmış. Köpeğini bulup eve dönmüş.

Köpeğiyle güzel güzel oynamışlar.

KÜÇÜK MUCİT

Ali, uzayı çok merak ediyordu. Büyüyünce de astronot olmak istiyordu. Kara deliği ve gezegenleri çok merak ediyordu.

Kendine bir oyuncak roket yaptı. Roketi yaptığında oynamaya başladı. Aradan uzun zaman geçti. Ali büyüdü ve roketin resmini yapıp mucitlere sundu. Mucitler de roketi gerçekleştirdiler ve uzaya fırlattılar. Tabi ki içinde Ali'de vardı.

Ali Mars'tan bilgiler toplayıp Dünya'ya geri döndü. Çok iyi bilgiler topladığı için ödüllendirildi. Ali çalışmalarını hep uzayla ilgili yaptı. Bir sürü ödülleri aldı.

DÜNYA TURU

Bir gün babama şöyle bir teklifte bulundum:

- Babacığım seninle bir tatilde dünya turuna çıkabilir miyiz? diye sordum.

Babam:

- Evet çıkarız yavrum, dedi.

Çok mutlu oldum. Bir tatilde dünya turuna gittik. İngiltere'ye, İspanya'ya İtalya'ya, Japonya'ya, Çin'e ve Amerika'ya gittik. Oradan ailemize hediyeler alıp fotoğraflar çektik. Orada çok eğlenmiştik. Oralardaki çocukların oyunlarını öğrenip kardeşimle oynadık.

Ülkemize döndüğümüzde aldığımız hediyeleri sahiplerine verdik. Dünya turuna iyi ki gitmiştik.

Mehmet Emir BİYİK 1/A

Mehmet Emre UYSAL

KIZ KULESİNDE BİR GÜN

Eren ilk defa Kız Kulesi'ne gidiyordu. Heyecanlı olduğu yüzünden belliydi.

- Anne, oranın içinde ne var?' dedi Eren.

- Kız Kulesinin içinde restoran var Eren'ciğim." dedi annesi. Yemek yemeye gidiyoruz, çünkü öğle yemeğini kaçırmamız lazım.

Erenler Kız Kulesi'ne gelmişti. Eren orada arkadaşını gördü ve arkadaşına koştu. Arkadaşı çok heyecanlıydı. Birlikte gemileri izleyip yemeklerini yediler.

Eren annesi ve arkadaşıyla çok güzel bir gün geçirmişti.

YARAMAZ DUMAN

Furkan evindeki köpeği Duman'ı aldı, dışarı çıktı. Ve o gün Duman caddeye doğru koştu. Duman'ın patisi kırıldı.

Furkan Duman'ı veterinerine götürdü. Gündüz olduğu için veteriner açtı. Veteriner Duman'ı muayene etti ve patisini sardı.

- Furkan hemen köpeğinin sevdiği kemik bisküvi aldı.

Eve gittiler ve dinlenirken televizyon izlediler. Duman da bisküviyi yedi.

UZAYA GİTMEK İSTEYEN ÇOCUK

Okan uzayla ilgili her şeyi çok merak ediyordu. Hatta büyüyünce astronot olmak istiyordu ama Okan o hayalini nasıl gerçekleştireceğini bilmiyordu.

Bir gün ailesiyle deniz kenarına gittiler. Okan yavaş yavaş denize yaklaştı. Hava tam deniz havasıydı. Ve yüzmeye başladı. Yüzerken denizde küçük bir göktaşı buldu. Hemen denizin dibine daldı. Taşı eline alınca sıcakladı. Taş çok sıcaktı.

Okan:

- Off, bu taş çok sıcak dedi. Okan taşı alıp denizden çıktı. Okan eve gidip internetten uzay hakkında bilgileri araştırdı. Büyüdüğünde uzaya gitmek için hep hayal kurdu.

Mehmet Emre UYSAL 1/A

Miray YILMAZ

ARKADAŞLAR

Bir ilkbahar günü Zeynep ile Fatma, sabah kalktıkları zaman kahvaltılarını yaptılar.

Daha sonra okula geldiler. Zeynep ve Fatma ders çalışmaya başladılar. Öğretmenleri Ayşe Gül Hanım geldi. Fatma derste hep parmak kaldırarak söz hakkı aldı. Ders bittiği zaman:

- Zil çaldı öğretmenim, dedi.

Teneffüse çıkıp oyunlar oynadılar.

Eve gitme zamanı gelmişti. Öğretmenleri Ayşe Gül Hanım çocuklara ödevlerini dağıttı. Zeynep ve Fatma'nın ödevi öğrendikleri ünlemlerle ilgiliydi.

Zeynep ve Fatma ünlemi öğrendikleri için çok mutlu oldular. Mutlu mutlu yaşadılar.

MEYVELERİN ÜZÜNTÜSÜ

Artur'un annesi beslenme çantasına hep meyve koyardı. Artur meyvelerden bir ısırık alır ve çöpe atardı.

Bir gün çöpteki meyveler birbirleri ile konuşmaya başladılar. Portakal armuda sordu:

-Sen nereden çıktın? dedi.

Armut cevap verdi:

- Artur beni bir ısırıkta çöpe attı.

Armut elmaya sordu:

- Sen nereden çıktın dedi.

Elma cevap verdi:

- Artur beni bir ısırıkta çöpe attı.

Elma :

-Hadi plan kuralım, dedi ve bir plan kurdular. Artur o meyveleri çöpe attığı için rüyaları kötü görsün istiyorlardı.

Günler geçmişti.

Bir gün Artur meyveleri bitirmeye karar vermişti. Artur annesinin beslenmeye koyduğu meyveleri artık çöpe atmıyordu. Armut, portakal ve elma mutlu oldular ve Artur da artık kötü rüya görmemişti.

KİTABI OLMAYAN TEKİN VE KEREM

Bir gün Tekin ve Kerem birlikte oynuyorlardı.

Birdenbire bir kütüphane görmüşlerdi. Tekin gitmiş kitap almıştı. Birkaç gün Tekin kitabı (hikaye kitabını) okuyup geri verecekti ama Kerem'in hiç kitabı yoktu. Tekin, Kerem'in üzüldüğünü anlamıştı. Kendi kitaplarından Kerem'e vermişti. Tekin ve Kerem'in kitapları oldu.

Günler geçmiş kitap verme zamanı gelmişti. Kitaplarını verip yenilerini almışlardı. Onları da okuyup geri vermişlerdi.

Tekin ile Kerem hep kütüphaneye giderek mutlu mutlu yaşamışlardı.

Miray YILMAZ 1/A

Safiya YILMAZ

KÖPEKLERİN TANIŞMASI

Güzel bir ülkede iki tane köpek yaşamış. Bir aile köpeğini dışarı çıkarmış. Köpeğin adı Karabaş'mış. Karabaş kedileri görünce onları kovalarmış.

Başka bir ailenin annesi ve çocuğu Zeynep parka köpeklerini getirmişler. Köpeklerinin adı da Duman'mış. Duman ile Karabaş karşılaşmışlar. Köpekler birbirlerine havlamaya başlamışlar. Karabaş ile Duman tanışmak istiyorlarmış. Aileler köpeklerini bırakmışlar.

Köpekler birbirleriyle koklaşarak tanışmışlar. Bol bol oynamışlar.

HOŞGELDİN İLKBAHAR

İlkbahar geldiğinde çok güzel şeyler oluyor.

Çiçekler açıyor. Herkes dışarıya çıkıyor, kuşlar uçuyor, Tavşanlar havuç yiyor. Okullar çalışıyor. Balıklar denizde yüzüyor. Kediler miyavlıyor. Yunuslar denizde zıplıyor. Arılar bal yapıyor, ayılar bal yiyor. Papağan ağaçlarda yumurtalarına bakıyor. Kelebekler uçuyor. Ağaçlar elmalar ve armutlar veriyor. Baykuşlar uyuyor. Köpekler dışarıda oynuyor.

Ben bu yüzden ilkbaharı çok seviyorum.

EŞEKLİ KÜTÜPHANE

Bir ülkede bir amca vardı. Onun adı Mustafa amcaydı.

Mustafa amca kütüphanede çalışıyordu. Kütüphanesini ve kitapları çok seviyordu. Ama kütüphanesine çocuklar gelmiyordu. Mustafa amca bu duruma çok üzülüyordu. Bir gün Mustafa amcanın aklına çok güzel bir fikir geldi. Çocuklar ona gidemiyorsa o zaman o da kütüphaneyi onlara götürürdü. Kitaplarını eşeğine yükleyip çocuklara götürmeye başladı.

Onun fikrini herkes çok beğendi. Çocuklar o kütüphaneyi çok sevdiler ve bol bol kitap okudular. Mustafa amcaya da çok teşekkür ettiler.

Safiya YILMAZ 1/A

Selim TÜRKMEN

KİTAPLARIM

Okumayı yeni öğrendiğim zaman annem bana çok kitap aldı. Annemle kitap okudum. Ben hikâye okudum. Annem beni dinledi. Çok kitap okudum. Önceleri çok zorlandım. Ama hep kitap okumak istedim. Kitap okumak istediğimde:

- Anne sana kitap okuyabilir miyim? dedim.

Annem de:

- Evet okuyabilirsin dedi.

Ben kitap okumayı çok severim. Okulda hep kitap okuyorum. Annem de çok seviyor. Bugün derste iki kitap okudum. Çok güzel kitap okudum. Öğretmenim beni çok beğendi. Çok eğlendim.

YUNUSLAR

Ben yunusları çok seviyorum. Bir gün yunusları izlemeye gitmiştik. Yunuslarla fotoğraf çekinmişim. Yunuslar çok güzeldi. Çok sevimliydiler. Orada çok eğlendim. Çok sevmişim yunusları.

Babama çok teşekkür ettim. Çok güzeldiler. Çok sevmişim onları.

KÜTÜPHANE SEVGİSİ

Mustafa isimli arkadaşım vardı. Arkadaşım kütüphaneyi hiç bilmiyordu.

Ben onu kütüphaneye götürdüm. Kütüphanede bir sürü kitap olduğunu görünce çok şaşırды. Ben ona kütüphanede sessiz olması gerektiğini söyledim. Sonra oturup beraber kitap okuduk.

Arkadaşım Mustafa kütüphaneyi çok beğendiğini söyledi. Ondan sonra sürekli birlikte kütüphaneye gidip kitap okuduk.

Selim TÜRKMEN 1/A

2/A

VADİTEPE ÇİÇEKLERİ

YENİDOĞU
OKULU

Gülşen ALTUĞ

2/A SINIF ÖĞRETMENİ

KISA BOYUNLU ZÜRAFA

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde şirin mi şirin, güzel mi güzel bir orman varmış. Bu ormanda birçok hayvan yaşarmış. Bu hayvanlar birlikte çok mutluymuş. Bu ormanın kıyısında bir de zürafa aile varmış. Günlerden bir gün anne zürafanın dört tane minik yavrusu doğmuş. Hepsi birbirine çok benziyormuş. Zaman hızlı geçiyor ve minik zürafalar büyüyorlarmış. Günler geçtikçe dört kardeşten bir tanesi diğer kardeşlerinden farklı görünmeye başlamış. Aynı yiyecekleri yiyip aynı şeyleri yapmalarına rağmen bu zürafanın boynu kısa kalmış. Bu zürafa, kardeşlerinden farklı görüldüğü için kendini kötü hissetmeye başlamış. Boynu kısa olduğu için diğer kardeşlerine bakıp özeniyor, onlar gibi olmak istiyormuş. Kendisinde olan bu farklılık onu üzüyormuş. Diğer üç zürafa kardeş ve ormandaki arkadaşları kısa boyunlu zürafanın farklı görünüşünü umursamıyor-

larmış. Kısa boyunlu zürafa aynı zamanda sevimli, şaka yapmayı seven, cesur, çok bilgili, uyumlu, tüm hayvanlar tarafından çok sevilen biriymiş. Ailesi ve arkadaşları onun dış görünüşüyle hiç ilgilenmiyorlarmış. Zürafa ailesi mutlu mesut yaşarken kısa boyunlu zürafa günden güne içine kapanmaya başlamış. Kimseyle konuşmayıp oyun oynamaz olmuş.

Ormanda zürafaların yaşadığı bölgede onlar için çok değerli olan bir ağaç varmış. Bu ağacın içinde zürafaların yaşam kaynağı olan taş bulunmaktaymış. Taşa her gün dokunup ondan enerji alıyorlarmış. O taş sayesinde, tüm zürafalar mutlu bir şekilde hayatlarını sürdürüyorlarmış.

Kısa boyunlu zürafa canı sıkın bir şekilde bir köşede oturuyormuş. Kardeşleri onu oynamaya çağırmış. Canı istemese bile kardeşlerini kırmamak için oyuna katılmış. Dört kardeş, birlikte oyun oynarken o ormanda ya-

şamayan tanımadıkları bir hayvanın ormanda gezindiğini görmüşler. Bu durum dikkatlerini çekmiş ve tanımadıkları bu hayvanı uzaktan takip etmeye başlamışlar ve gördüklerine inanmamışlar. O hayvan zürafaların yaşam kaynağı olan taşı alıp kaçıyormuş. Dört kardeş ne yapacaklarını bilememişler. Ortada haber verecekleri kimse de yokmuş. Hepsi birden o hayvanı takip etmeye başlamışlar. Hayvan ormandan uzaklaşarak dar ve kısa bir geçitten geçip bir mağaraya girmiş. Zürafa kardeşler o geçide gelince durmak zorunda kalmışlar. Çünkü geçit zürafa kardeşlerin geçemeyeceği kadar alçakmış. Kısa boyunlu zürafa:

- Sanırım ben buradan geçebilirim, demiş.

Diğer kardeşler de:

- Biz sana inanıyoruz ve güveniyoruz kardeşim, o taşı sadece senin gibi özel yeteneklere sahip bir zürafa alabilir, demişler. O taşı alıp getirmelisin. Yoksa biz o taş olmadan mutsuz oluruz, hastalanırız ve yaşayamayız. O taş bizim için çok kıymetli, demişler.

Kısa boyunlu zürafa kardeşlerinden aldığı destekle kısa boyunlu olmasının verdiği kolaylıkla kendinden emin halde dar geçitten geçivermiş. Karşısına bir mağara çıkmış. Mağaranın kapısı kapalıymış ve açılmıyormuş. Kapıda bir bilmece yazdığını görmüş ve kapının açılması için bu bilmeceyi bilmesi gerektiğini anlamış.

Bilmece:

Bu şey yutar tüm şeyleri

Kuşları, hayvanları, ağaçları, çiçekleri

Kemirir demiri, ısırır çeliği

Un ufak eder sert taşları

Harap eder kasabaları

Yerle bir eder yüce dağları.

Düşünmüş, düşünmüş, düşünmüş ve cevabı bulmuş. Zaman, demiş. Mağaranın kapısı açılıvermiş. Kısa boyunlu zürafa çok sevinmiş. Mağaraya girip taşı aramaya başlamış. Ararken karşısına taşı çalan hayvan çıkmış ve demiş ki:

- Bizim için çok değerli o taşı neden çaldın?

Hayvan:

- Çok merak ettim o yüzden.

Kısa boyunlu zürafa:

- O taş olmadan biz yaşayamayız, hastalanırsınız lütfen o taşı bize geri ver.

Hayvan:

- Sizler için bu kadar değerli olduğunu bilmiyordum. İzinsiz aldığım için özür dilerim. Dar ve kısa geçitten geçerek bilmeceyi de çözüp buralara ulaşabildiğine göre sen çok bilgili ve özel bir zürafasın. Çabanı takdir ettim doğrusu, demiş.

Taşı kısa boyunlu zürafaya geri vermiş. Kısa boyunlu zürafa çok sevinmiş. Taşı alıp mağaradan çıkmış. Hemen kardeşlerinin yanına gitmiş ve olanları anlatmış. Kardeşleri, kısa boyunlu zürafayı cesareti ve başarısı için tebrik etmişler. Dört kardeş mutluluktan havalara uça uça ormana geri dönmüşler.

Ormana vardıklarında taşı ait olduğu yere koyarak hemen olan biteni anne ve babalarına anlatmışlar. Anne zürafa kısa boyunlu zürafaya dönüp şöyle demiş:

- Yavrucuğum, seni cesaretinden ve başarımdan dolayı tebrik ediyorum. Sen çok özel bir hayvansın. Dış görünüşün dışında senin kardeşlerinden ve diğer hayvanlardan bir farkın yok. Herkeste olmayan birçok özelliğin var. Seni böyle gözükmen üzüyor, biliyorum ama bu özel durumun olmasaydı zürafalar dünyasının en kıymetli taşını kurtaramazdın. Seni tüm güzelliklerinle yaratan Rabbine şükretmelisin, demiş.

Kısa boyunlu zürafa annesine hak vermiş. Bundan sonra kendini sevmeye ve kendiyle barışık yaşamaya başlamış. Rabbine onu böyle yarattığı için şükretmiş. Hayatının sonuna kadar çok mutlu yaşamış.

Gülşen ALTUĞ 2/A Sınıfı Öğretmeni

Egemen TORUN

KİTAPLARI ÇOK SEVERİM

Sayfaları çoktur,
Bilgilerle doludur,
Kocaman bir hazinedir,
Kitapları çok severim.

Masallar, hikayeler,
Hayallerimizi süslerler.
En güzel arkadaştır,
Kitapları çok severim.

TOP

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde küçük bir kasabada yaşayan fakir bir aile varmış. Bu ailenin iki güzel çocuğu varmış. Birinin adı Ebru diğerrinin adı Ahmet'miş. Ahmet ve Ebru çok iyi anlaşp güzel oyunlar oynarlarmış.

Oyun oynamayı çok sevdikleri için okulların kapanmasını iiple çekerlermiş. En sevdikleri oyun topla oynamakmış. Fakat ailesi onlara bir top alamamış.

Babaları bir gün göle balık tutmaya gitmiş. Kocaman bir balık tutup sevinçle eve dönmüş. Ahmet ve Ebru balığı görünce çok şaşırılmışlar ve çığlıklar atmışlar. Balığı yemek için sabırsızlanmışlar. Anne hemen mutfağa gidip balığı temizlemeye başlamış. Mutfaktan bir çığlık duyulmuş. Baba ve çocuklar korkuyla mutfağa koşmuşlar. Bir de ne görsünler? Balığın karnından kocaman bir top çıkmasın mı? Çocuklar bu duruma çok sevinmişler. Topla oynamak istemişler. Anne topu temizleyip onlara vermiş. Çocuklar top ile oynarken topun içinde bir şey olduğunu fark etmişler. Topun

içinde şingır şingır bir ses geliyormuş.

Hemen anne ve babasına haber vermişler. Topun içini açtıklarında içinden bir sürü altın çıkmış. Aile bu duruma çok sevinmiş. En çok da çocuklar sevinmiş. Çünkü artık istedikleri kadar top alıp oynayabilirlermiş.

Ebru, Ahmet ve ailesi bundan sonra zengin ve mutlu yaşamışlar.

ÜÇ BİRİNCİ

İlkokul 2. sınıf öğrencisi Egemen ve 3. sınıftan Abdullah ve Abbas Burak birlikte oyun oynamayı çok seviyorlardı. Bir gün öğle arasında bahçede oturup sohbet ederken hayal kurmaya başladılar.

18 yaşına gelip ehliyet aldıklarını, beraber araba yarışı yapacaklarını hayal ediyorlardı. Hangi arabayı seçeceklerini düşünmeye başladılar. Egemen Hennessey Venom GT, Abdullah Agera, Abbas Burak Pagani Huayra'yı seçtiler. Üçü de çok heyecanlıydı. Yarış çizgisinde yerlerini aldılar. Seyirciler alkışlamaya başladılar. Başlangıç sesi duyulduğunda hızla yarışa başladılar. Yarış sabahın erken saatlerinde olmasına rağmen seyirciler çok kalabalıktı ve coşkuluydular. Yarışçılar otobanda tozu dumana katıyorlardı derken Abdullah'ın arabasının lastiği patladı ve pist bölgesine girmek zorunda kaldı. Abdullah lastiklerinin değiştirilmesini beklerken altı saniye kaybetti. Rakiplerinin gerisine düştü. Abdullah'ın lastiği tamir olduktan sonra yarışa roket gibi bir giriş yaptı. Sonra rakiplerini hızlıca geçmek için

arabası Agera'nın gizli özelliği olan nitroyu çalıştırdı. Rakipleri Egemen ve Abbas Burak bunu görünce çok şaşırıldılar. Nitroyu açan Abdullah ilk olarak Abbas Burak'ı geride bıraktı. Abdullah'ın gözü şimdi hem birincilikte hem de Egemen de idi. Egemen ve Abdullah bitiş çizgisine yaklaşırken bir Egemen bir Abdullah bir Egemen bir Abdullah öne geçiyordu. Kıyasıya mücadele devam ederken Abbas Burak araya girdi ve bitiş çizgisini tüm araçlar geçti. Kimin birinci olduğunu anlamak için Ela foto bitiş kamerasına baktı ve inanılmaz bir şey gördü. Üç yarışmacının da aynı anda geçmiş olduğunu gördü. Yarışmanın bu sonuçla üç tane birincisi olmuştu. Yarışmacılar birbirlerini tebrik etti.

Çocuklar bu hayali kurarken çok eğlendiler.

Egemen TORUN 2/A

Ela ZAWADI

KAR

Kar yağdı, çok mutluyum.
Kartopu oynayıp
Kardan adam yapıyorum.
Çok da eğleniyorum.

Ne kadar güzel bir gün.
Eve gitmek istemiyorum.
Canım öğretmenimle
Kartopu oynuyorum.

GÜL ORMANI

Bir varmış bir yokmuş. İki açmış, üç tokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde güllerle kaplı kocaman bir orman varmış. Orman rengarenk güllerle doluymuş. Göçmen kuşlar, o ormanın üzerinden uçarken ormanın görüntüsüne ve baş döndürücü kokusuna hayran oluyorlarmış. İnsanlar ve hayvanlar, bu ormanı çok seviyormuş ve çok beğeniyorlarmış.

Günlerden bir gün insanlar gülleri çok beğendikleri için kopartmaya başlamışlar. Gülleri evlerine götürüp sevdiklerine hediye ediyorlarmış. Zaman geçtikçe güller azalmaya başlamış. Gül Ormanı'nın renkleri günden güne soluyormuş.

Güller bu duruma dayanamaz hale gelmişler. Her gün arkadaşlarının kopartılıp onlardan ayrılıp solmalarına çok üzülüyorlarmış.

Bir gün aralarında konuşup anlaşmışlar. Bu durumu insanlarla konuşmaya karar vermişler. İnsanların ormana geldiği gün güllerin en yaşlısı konuşmaya başlamış:

-Sevgili insanlar:

-Bizler de sizler gibi canlıyız. Birisi gelip sizin parmağınızı çekse bile canınız acır, ağlarsınız. Bir de parmağınızın koptuğunu düşünün. Düşüncesi bile canınızı çok acıtır. Sizler bizi kopardığınız zaman bizler ölüyoruz. Lütfen bizleri koparmayın, diyerek üzüntülerini anlatmış.

Bu konuşmadan sonra insanlar gülün konuşmasına çok şaşırılmışlar. Güle hak verip hatalarını anlamışlar.

Bir daha gülleri koparmayıp canlarını acıtmayacaklarına söz vermişler.

O günden sonra Gül Ormanı eski güzelliğine kavuşmuş. Güller de mutlu mesut yaşamışlar.

KARGA VE AİLESİ

Adı Mavi olan bir karga varmış. Mavi, annesini ve babasını çok severmiş.

Bir akşam dışarıya çıktığında bir direğin tellerine takılmış ve kanadı kırılmış. Mavi'nin canı çok yanmış, çok ağlamış. Onu gören yardımsever bir karga ona yardım etmiş. Annesi ve babasını çağırmış. Annesi ve babası onun yanına gelmişler ve eve götürmüşler.

Hemen Sarı Bilge Karga'yı çağırmışlar. Mavi'ye bakmasını istemişler. Sarı Bilge Karga eve gelip Mavi'ye bakmış kanadını sarıp sarmalamış. Sarı Bilge Karga Mavi'nin evde dinlenip iyileşmesini beklemelerini istemiş. Mavi uzun süre evde kalmış. Kanadının iyileşmesini beklemiş. Annesi ve babası onun en kısa sürede iyileşmesi için çok ilgilenmişler. Annesi Mavi'nin iyileşmesi için her gün ona ormandan çeşitli bitkiler getirip yedirmiş. Babası da en sevdiği şarkıları söylemiş. Beraber çok güzel vakit geçirmişler. Mavi hızla iyileşmeye başlamış.

Mavi iyileştikten sonra annesine ve ba-

basına sanki teşekkür ediyormuş gibi uzun uzun öterek gak gak demiş.

ELA ZAWADİ 2/A

YENİDOĞU OKULLARI

Tuba UZUN

3/A SINIF ÖĞRETMENİ

ÖĞRETMEN OLMAK İSTİYORUM!

İlkokul yıllarımda sorardı büyüklerim,
Ne olacaksın büyüyünce?

Derdim ki:

Polis olacağım; suçluları yakalayacağım.

Birkaç ay sonra:

Doktor olacağım; hastalara şifa sunacağım

Daha sonra,

Mühendis olacağım; ülkemi yollarla, köprülerle,

Barajlarla donatacağım...

Bir başka zaman,

Hakim olacağım. Adaleti sağlayıp,

Masum insanları koruyacağım...

Ve her geçen zaman diliminde ,

Başka güzel meslekler oluştu zihnimde ,

Hangisiyle daha çok yararlı olurum ,

İnsanlığa ve güzel ülkeme...

Buldum en sonunda en güzel mesleđi
Polisi, doktoru, mühendisi, hakimi yetiřtireni
Bütün güzelliklerde imzası olan mesleđi
O meslek ki ;
Kutsal mı kutsal, řerefli mi řerefli,
İçine alıyor bütün hayal ettiğim güzellikleri.

Haykırdım sonra:
Öğretmen olmak istiyorum,
Öğretmen olmak istiyorum,
Öğretmen olmak istiyorum...
Hayat kararımı verirken
Tercihimi đretmenlik yaptım,
O yıl üniversiteyi kazandım.
şimdi eğitim dünyasının bahçivanıyım.
Rengarenk çiçekler arasındayım...

Çiçeklerimi suluyorum,
İlim irfanla.
Faydalı bireyler olacaklar
Onlar da
Vatana, millete, devlete ve bayrađa..

Tuba UZUN 3/A Sınıfı đretmeni

TATİL

Çok eğlenirim tatilde,
Eğlenmediğim gün yoktur.
Çok eğlenirim tatilde,
Çok severim tatili.

Hep tatil yapmak isterim,
İçimde hep bir tatil,
Canım tatilim,
Çok severim tatili.

ONUR'UN MACERASI

Bir varmış bir yokmuş. Bir zamanlar küçük bir köyde yaşayan Onur adında bir çocuk varmış. Onur kitap okumayı çok sevmiş. Nereye gitse elinde bir kitap mutlaka olurmuş. Köyde en çok kitap okuyan çocuk olarak tanınıyormuş.

Bir gün Onur Kaf Dağı diye bir yer keşfetmiş. Onur bir gün okuduğu kitabın resimlerine bakarken kitabın içine girmiş. Kitabın içinde dolaşmış. Biraz ilerledikten sonra karşısına bir dev çıkmış. Dev Onur'u kovalamaya başlamış ve yakalamış. Dev Onur'u götürüp bir yere bırakmış ve annesini aramaya başlamış. O sırada Onur bir çıkış kapısı görmüş ve oraya ilerlemiş. Çıkış kapısından geçmiş ve aniden kendi hayatına dönmüş. Yaşadığı her şeyi annesine anlatmış ama annesi ona inanmamış. Onur annesini üzmemiş ama ara sıra oraya gitmeye devam etmiş.

UZAYDAKİ MACERA

Merhaba benim adım Ahmet. İlkokul üçüncü sınıf öğrencisiyim. Yaz tatiline az kaldığı için dördüncü sınıf olduğumu da söyleyebilirim sanırım. Günlerimi kitap okuyarak ve oyun oynayarak geçiriyorum. Karne gününü heyecanla bekliyorum. Babam tatile girdiğimizde sürpriz bir yere gideceğimizi söyledi. O kadar merak ediyorum ki günleri tek tek sayıyorum. Son bir hafta heyecanım dorukta.

Karnemi aldıktan sonra artık dayanamayacak haldeydim. Acaba nereye gidecektik ne yapacaktık?

Ertesi gün bir uçağa bindik ve bir yere doğru yola çıktık. Ben hala bilmiyordum nereye gittiğimizi. Havaalanına geldik. Uçağa bindiğimizde nereye gideceğimizi anlamıştım. Uzaya gidecektik. Uçaktan indiğimizde etrafımızda birçok roket vardı. Bir tanesine binip uzaya gittik. Mars, Güneş ve bazı gezegenlere gittik. Susadım ve su içmek istedim ama kapağı açınca su uçmaya başladı. Demek ki su bile uçuyormuş. Diğer gezegenlere baktıktan sonra dünyaya döndük. Başta yürümekte biraz zorlandık ama birkaç gün sonra bu durum düzeldi.

Abbas Burak KALAY 3/A

A. Zühtü CERİT

KİTAP SEVGİSİ

Kitap koca bir dünya,
Onu oku ve anla.
Bir de içine girince
Varırsın tadına.

Kitapla öğreniriz,
Okudukça severiz,
Kitap okumazsak eğer,
Büyük hata ederiz.

Okuyup anlayalım,
Bilgimizi arttıralım.
Bütün öğrendiklerimizi,
Herkesine anlatalım.

ORMANDAKİ KORKU

Bir gün Mert, Emre ve Emir evlerinin yakınında bulunan ormana gitmişlerdi. Ormanı gezme fikri Emre'den çıkmıştı ama korkuyordular. Mert ve Emir derinliklere dalmaya çekindiler ve dışarıda kaldılar. Emre ise kendine güveniyordu. Yavaş yavaş arkadaşlarından uzaklaşmaya başladı...

Mert ve Emir bir kütüğe oturup korku ve heyecanla Emre'yi beklemeye başladılar. Emre ormana ilk girdiğinde ormanı çok sakin bulmuştu. Kuşlar ötüyor, sincaplar geçiyor ve tavşanlar zıplıyordu. Emre hatta iyi ki gelmişim diye geçirdi aklından. Bir süre geçtikten sonra orman sanki karanlıklaşmaya ve Emre'nin duyduğu sesler değişmeye başlamıştı. Bu durum Emre'nin mutluluğunu yarıda kesti. Duyduğu korkunç ses sanki ona doğru yaklaşıyordu. Acaba bu ses neydi? İzlediği belgeleri, öğretmeniyile işlediği dersleri hatta babasıyla çıktığı doğa gezilerini düşündü ve işte bulmuştu. Bu bir kurt ulumasıydı. Öyle yakından geliyordu ki ses ne yapacağını şaşırmıştı. Kaçmayı düşündü ama ne tarafa kaçacaktı. Saklanmayı düşündü ama nereye saklanacaktı. Derken karşısına bir kulübe çıktı. Hemen koşarak kulübeye girdi ve orda beklemeye başladı.

O sırada çocukların babaları onları aramaya çıkmışlardı. Mert ve Emir'i bulduklarına sevindiler ama Emre yoktu. Emre'nin babası heyecanla sordu:

-Çocuklar, Emre nerede?

Çocuklar korku ve heyecanla:

-Ormana girdi, dediler.

Babalar kendi aralarında durumu konuştular. Emre'nin babası ormana girmeye karar verdi. Akşam olmak üzere olduğu için el feneri gibi ihtiyacı olan malzemeleri yanına aldı ve yola koyuldu.

Emre kurttan kaçabildiği için mutlu ama akşam olduğu için üzgündü. Ne yapacağını düşünmeye başladı. Kulübede bir el feneri buldu. Onu yanına alarak yola çıkmayı planladı. Kurt sesi artık duyulmuyordu. Babası da Emre'nin adını seslenerek yoluna devam ediyordu. Bulamayacağını düşündüğü sırada karşıdan bir ışık görüldü. İki ışık birbirlerine doğru ilerlediler. Emre babasını gördüğüne o kadar çok sevinmişti ki hemen kucağına atladı. Hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Çocuklar bir daha böyle bir iş yapmayacaklarına dair babalarına söz verdiler ama uzun zaman Emre'nin kurt ile anılarını dinlemeye devam edeceklerdi.

EJDERHA

Bir varmış bir yokmuş. Ewvel zaman içinde kalbur saman içinde bir ejderha yaşarmış. Bu ejderha Kaf Dağı'nda yaşıyormuş. Günlerini yemek yiyerek ve uyuyarak geçiriyormuş. Hayatından çok memnunmuş. Bu ejderhanın bir özelliği de yaşadığı yerin en hızlı varlığı olmasıymış. Yine de o hızı ona yeterli gelmiyormuş. Hızını arttırmak için çalışmalar yapıyormuş.

Günlerden bir gün ejderhanın karnı o kadar çok acıkmış ki ama ne yiyeceğini bilemiyormuş. Bilge kaplumbağaya karnının çok acıktığını ama ne yiyeceğini bilmediğini söylemiş. Bilge kaplumbağa ona çok gizli ve özel bir yer var. Oradaki yiyecekler ancak senin gibi özel bir varlığa yakışır demiş. Ejderha oranın neresi olduğunu çok merak etmiş. Bilge kaplumbağa eğer bir hafta çalışmalarına devam edersen karşılığında oraya gidebilirsin diye düşünüyorum, biraz sabret demiş. Ejderha anlaşmayı kabul etmiş. Ejderha için normalde kısacık olan bir hafta o kadar uzun geçmiş ki geceleri uyku uyuyamaz olmuş.

Sonunda bir hafta bitmiş ve bilge kaplumbağa ile buluşmuşlar. Bilge kaplumbağa

ejderhayı söylediği yere götürmüş. Orası bir meyve ormanıymış. Tüm dünyada yetişen meyveler orada bulunuyormuş. Hem de en lezzetlileri. Ejderha çok mutlu olmuş sevinçten gülerken ağzından çıkan alevlerle neredeyse tüm o meyve ağaçlarını yakacaktı. Bilge kaplumbağa onu sakinleştirmiş. Sonra oturup istedikleri meyveden yemişler. Ejderha bilge kaplumbağaya çok teşekkür etmiş. Buraya tekrar gelmek istediğini belirtmiş.

Ejderha! Ejderha! Ejderha!

Ejderha gözlerini açtığında yanında bilge kaplumbağa ile evindeymiş. Aslında yediği her meyve konuştuğu her şey ve gittikleri yer bir hayalmiş. Ejderha durumu bilge kaplumbağaya anlatmış. Bilge kaplumbağa hem şaşırılmış hem de bilgece gülümsemiş. Bu masal da burada bitmiş. Evli evine köylü köyüne...

A. Zühtü CERİT 3/A

Beyza Hatice YASAR

DOĞA

Çiçekler, ağaçlar, kuşlar..
Hayvanlar, herkes sende yaşar.
Çok güzel kokar,
Yaşasın doğa!

Çiçekler, böcekler yaşar,
Hepsi mis gibi kokar.
Yeşillikler de vardır tabi,
Yaşasın doğa!

GERİ DÖNÜŞÜM

Üç arkadaş vardı. Neva, Zeynep ve İrem. Üçü çok samimiydiler. Anaokulundan beri arkadaşlardı. Şimdi üçüncü sınıfa gidiyorlardı. Üçü de derslerde başarılıydılar ve çeşitli ilgi alanları vardı. Neva resimde, İrem müzikte, Zeynep ise bilgisayar alanında kendilerini geliştiriyorlardı.

Bir gün yine oyun oynuyorlarken, Neva birden durdu. Zeynep ile İrem Neva'nın oyunu neden bozduğunu anlayamadılar. Neva o sırada:

- Buldum. Zeynep, Neva'ya:
- Neyi buldun? Neva:
- Hani okulumuzda geri dönüşüm projesi vardı ya. Diğer kızlar hep bir ağızdan:
- Evet, var.
- Neva:
- Öğretmenimiz de bu projeye ilgili bize bir ödev vermişti. Hatırlamıyor musunuz?

"Haklısın", vardı. Diye cevap verdi diğer kızlar ve herkes evine gitmek istediğini belirterek uzaklaştı.

Yaklaşık bir gün geçmişti. Okula gitmek için hazırlandılar ve yolda herkes birbirine ödevini tanıttı. Üçünün fikri de birbirinden güzeldi. Öğretmenleri üçünü de ayrı ayrı tebrik etti. İleride bunların uygulanabilir şeyler olabileceği hakkında onlara bilgi verdi. Kızlar bu habere çok sevinmişlerdi çünkü geri dönüşüm gelecek demektir...

KENDİNİ BEĞENMİŞ KEDİ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir kedi yaşarmış. Bu kedi hep kendini beğenmişlik yaparmış. Arkadaşı köpek kedinin bu huyunu hiç sevmezmiş.

Köpek düşünmüş ve bir plan yapmış. Kediyi gizli ormana götürmüş. Bu ormanın bir özelliği varmış ama kedi bunu bilmiyormuş. Bu orman sihirli bir ormanmış. Kedi ormanda yürürken bir peri görmüş ve çok şaşırmış. Kendisinin periden üstün olduğunu düşündüğü için şaşırdığını belli etmeden yoluna devam etmiş. Birden karşısına bir cüce çıkmış. Kedi boyundan dolayı cüceyle dalga geçmiş. Cüce bu duruma çok üzülmüş. Sihirli orman kedinin yaptığı bu davranışı görmüş ve kediyeye bir tuzak kurmuş. Tuzak, kedinin her gittiği yere en sevdiği yemeği koyuyormuş. Kedi yemeğe uzandığında ise kendini karanlık bir odada bulmuş. Önce sebebini anlamamış. Yardım istemiş. Sonra ormanın derinliklerinden gelen bir ses duymuş. Bu ses sihirli ormanın sesiymiş. Kediyeye diğer varlıkların kalbini nasıl kirdiğini sertçe anlatmış. Kedi

sihirli ormanın cümlelerini önemsememeye çalışmış ama sihirli orman izin vermediği sürece o karanlık odadan çıkamamış. Aradan saatler geçmiş. Kedinin olduğu yere dalga geçtiği varlıklardan bir tanesi çıkıp gelmiş. O da ormana ilk girdiğinde karşılaştığı cüceymiş. Cüce kedinin bu çaresiz haline dayanmamış ve sihirli ormana kediyi bırakmasını söylemiş. Sihirli orman ise kimsenin hatasını anlamadan oradan çıkamayacağını söylemiş. Kedi dalga geçtiği cücenin kendisine yardım etmeye çalışmasına çok şaşırmış ve düşünmüş. Diğerleri ile dalga geçmenin kendisine ne kazandırdığını bulmaya çalışmış. Sonuç hiçbir şeymiş.

O an bir daha bu davranışı yapmamaya karar vermiş. Cüceden ve sihirli ormandan özür dilemiş. Sihirli orman kediyi affetmiş ve rahat bırakmış. Kedi evine gittiğinde arkadaş köpek orda onu bekliyormuş. Köpekten de özür dilemiş ve bir daha kimseyle dalga geçmemiş.

Beyza Hatice YASAR 3/A

Dide Nur AKGÜN

KİTAPLAR

Dünyamıza renk katar,
Bize bilgi verirler,
Doğruluğu anlatırlar
Severim kitapları

Bazısı heyecanlandırır,
Kimisi eğlendirir,
Hepsi mutluluk verir.
Severim kitapları

ELİF VE AİLESİ

Elif adında bir kız vardı. Elif sekiz yaşındaydı. Bir de küçük kardeşi vardı. İkisi çok güzel oyunlar oynarlardı.

Bir gün Elif'in aklına çok güzel bir fikir geldi. Annesi için çiçek toplayacaklardı. Babası için de arabayı güzelce boyayacaklardı. Anne ve babalarının çok mutlu olacağını düşündü ve kardeşine durumu anlattı. Kardeşi de buna bayılmıştı. Hemen işe koyuldular. Bahçeye çıkıp çiçeklerden birer birer kopardılar. Sonra içeriden boya alıp arabayı kardeşiyle birlikte boyadılar. Her şey sürpriz olsun diye malzemeleri sakladılar. Babaları eve geldi ve akşam yemeklerini yediler. İki kardeş de hala hiçbir şey söylemiyorlardı. Anne ve babaları yemeğin ardından onları gezmeye götüreceklarini söylediler. İki kardeş çok şaşkırdı. Bugün değil de yarın gidelim istediler ama aileleri ısrar etti.

Arabanın olduğu garaja gelmişlerdi. Anne ve babaları çok şaşkındı. İki kardeş ailelerinin sevinmemesine çok üzölmüşler ve sebebini anlayamamışlardı. Anne ve babaları onlar

ile güzel bir konuşma yaptı. Çiçekleri kopararak onların canlarını acıttıklarını belirttiler. Arabanın da o şekilde boyanmaması gerektiğini anlattılar. Elif ve kardeşi yaptıkları hatayı anlamışlardı. Tekrar böyle şeyler yapmaya çağız diye söz verdiler.

İŞTE BENİM MASALIM

Bir varmış bir yokmuş. Ewel zaman içinde kalbur saman içinde arı dünyası diye bir yerde küçük bir bal arısı yaşarmış. Bu küçük bal arısı kovanlarından uzaktaki hayatı çok merak ediyormuş ve gitmek istiyormuş. Dünyada kendilerinden başka canlılar var mı diye merak ediyormuş. Annesi ona tehlikeli olduğunu söylemiş ama o inanamamış. Ne olabilir ki sanki. Ben dışarıyı merak ediyorum, diye ısrar ediyormuş.

Bir gün küçük bal arısı dışarı çıkmayı başarmış. Uçmuş, uçmuş ve uzaklaştığını düşünmüş. Uzaklardan bir ses duymuş kendi sesi gibi ama o ses farklıymış. Merak etmiş ve ilerlemiş. Yaklaştığında fark etmiş bunlar kocaman arılarınmış. Onlar da arıya benziyor diye gidip tanışmak istemiş. Büyük arılar hiç de arkadaş canlısı değilmiş. Küçük bal arısını görünce hepsi birden onun üstüne doğru hızla uçmaya başlamışlar. Küçük bal arısı korkudan ne yapacağını bilememiş. Kaçmaya başlamış. Yuvasına doğru ilerlemek istemiş. Gücü tükenmek üzereyken kraliçe arı

ve yardımcıları küçük bal arısının durumunu görmüşler. Kraliçe arı hemen yardımcılarına küçük bal arısını kurtarmalarını söylemiş. Hizmetliler hızlıca uçmuşlar. Büyük arılar onların kovanına geldiklerini anlamış ve geri dönmüşler.

Kraliçe arı küçük bal arısıyla konuşmuş. Neden dışarıda olduğunu sormuş. Küçük bal arısı da anlatmış. Çok meraklı olduğunu söylemiş. Kraliçe arı ona böyle durumlarda yanına gelebileceğini söylemiş. Tek başına dışarısı tehlikeli olabilir demiş. Küçük bal arısı kraliçe arıya teşekkür etmiş. O günden sonra bal arısı tek başına kovandan çıkmaya çalışmamış.

Dide Nur AĞÜN 3/A

Fatma Beyza ÇEP

DENİZ

Dalgaları,
Gece, gündüz boyunca,
Serinletir bizi.
Hele bir de yaz aylarında,
Görsen onun güzelliğini..

Dayanamazsın,
Girmek istersin hemen,
Yüzmeyi öğren lütfen.
Gir, coş, eğlen..
Seveceksin bana inan.

ELİF'İN YANLIŞI

Elif adında bir kız vardı. Elif ailesi ile birlikte yaşıyordu. Ailesini o kadar çok seviyordu ki sanki dünyada ailesini seven tek çocuk oydu. Bir gün Elif kardeşi ile oyun oynuyordu. Birden anneleri mutfaktan onlara seslendi.

-Elif, Mert haydi ödevlerinizin başına.

Onlar da: -tamam diye seslendiler fakat oyunlarına kaldıkları yerden devam ettiler. Annelerinin onları fark etmediğini düşünüyorlardı. Bir saat, iki saat derken saatler geçti ve ödevlerini yapamadılar. Bu yüzden ödevlerini okulda yapmak zorunda kaldılar. Bu şekilde günler geçti. Anneleri onlara seslendiğinde hep tamam diye cevap verip yerlerinden hareket etmiyorlardı.

Bir gün anneleri onlara yine seslendi:

-Elif, Mert haydi ödevlerinizin başına.

Onlar her zaman yaptıklarını tekrar edip oyunlarına devam ettiler. O sırada Elif bir şey fark etti. Bir çift göz biraz kızgın biraz da üzgün bir ifadeyle onlara bakıyordu. Elif'in annesi onları izliyordu. Elif'in ani tep-

ki vermesi sonucu Mert de annesini gördü. Çocuklar ne yapacaklarını şaşırıldılar. Annesi hala hiçbir şey söylemiyor, aynı ifadeyle yüzlerine bakıyordu. Bu durum Elif'i çok üzmüştü, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Elif hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Mert ablasının bu tavırlarına önce anlam veremedi fakat sonrasında annesinin ifadesi, ablasının ağlayışı onu da etkiledi. Artık iki kardeş de ağlıyordu. Elif hızla odasına koştu, yorganın altına girdi. Mert annesine koştu ve ona sarıldı. Annesi Mert ile bir konuşma yaptı. Mert yaptığı şeyin yanlış olduğunu anlamıştı bu konuşmanın sonunda.

Elif bir süre ağladıktan sonra uyuyakalmıştı. Babası geldi ve onu uyandırdı. Elif babasına yaşadıklarını anlattı. Babası sakince annesinin tepkisinin sebebini ve onları ne kadar sevdiğini aktardı. Elif babasından aldığı cesaret ile içeri gidip annesinden özür diledi. Bu durumu tekrarlamayacaklarını ve kardeşine örnek olacağını söyledi. Annesi ve babası Elif'in bu sözünü duyduklarına çok sevindiler.

Güzel bir aile kucaklaşması ile sevgi bağlarını kuvvetlendirdiler...

CÜCE'NİN YARDIMSEVERLİĞİ

Bir varmış bir yokmuş sihirli ormanda yaşayan bir cüce varmış. Cüce bu ormanın en yardımseveriymiş. Ormanda yaşayan herkesin bir unvanı olsaymış eğer cüceninki kesinlikle yardımsever olurmuş.

Günlerden bir gün cücenin karnı acıkmış. Ormanda kendisine yiyecek bulamamış ve Kaf Dağı'na gitmiş. Çünkü Kaf Dağı'nın içinde öyle bir yer varmış ki dünyanın en lezzetli yiyecekleri oradaymış. Bir iki gününü yolda geçirmiş. Yürümeye devam ederken bir de ne görsün! Kocaman bir ejderha. Önce cüce haliyle çok korkmuş. Sonra fark etmiş ki ejderha yardım istiyor gibi sesler çıkarıyormuş. Yavaş yavaş ejderhanın yanına yaklaşmış ve ejderhaya yaralı olup olmadığını sormuş. Ejderha ona acı çekerek bir bacağı göstermiş. Cüce ejderhanın bacağında oluşan yarayı çevredeki otlarla sararak tedavi etmiş. Ejderha ona teşekkür ettikten sonra cüce ilerlemeye devam etmiş.

Cüce yoluna devam ederken yardıma ihtiyacı olan birçok kişiyle karşılaşmış. Mesela

bir kurbağa ile karşılaşmış. Kurbağa piyano çalmayı çok seviyormuş ama çalamıyormuş. Cüce ona piyano çalmayı öğretmiş. Yoluna devam ederken bir de dev ile karşılaşmış. Dev de cüceye ona seksek oynamayı öğretmesini istemiş. Cüce ona seksek oynamayı öğretmiş. Cüce yemeğini yemiş ve evine doğru yola çıkmış. Tam evine gelecekken yardım ettiği herkes onun bahçesindeymiş. Hep bir ağızdan demişler ki:

- Teşekkürler cüce.

Cücenin yardımseverliğiyle tanınmışlığı artık sadece sihirli orman değil tüm dünyaymış... Tüm Dünya'daki varlıklar sonsuza kadar birlik içinde yaşamışlar...

Fatma Beyza ÇEP 3/A

“

KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM

”

YENİDOĞU
OKULLARI

Başakşehir Kampüsü | Bahçeşehir Kampüsü | Sancaktepe Kampüsü | Çekmeköy Kampüsü

2019-2020 Eğitim-Öğretim Yılında Hizmetinizde

444 82 00 | yenidoguokullari.com